

POEZIJA

Peter Kolšek

Sedmero ljubezenskih

Ljubica

Z lepo temnorjavo glavo mi podpira popoldneve.
 Najino leto šteje sedmero letnih časov.
 Ko sem jo spoznal, so bile njene ustnice
 vetrovni jabolčni vrtovi. Kadar v gorah sneži,
 ima prsi posute z listjem pripovedk,
 ki jih zvijava in kadiva kot tobak.
 Iz rosne mladosti je zamesila sladko marmelado,
 ki jo zdaj po krivici ližejo brezmadežne boginje,
 midva pa rineva v hrib brez popotnice, raje
 zobljeva kobilice in čmrlje in pijeva rumeno
 kri oblakov. Naj se tema raztemni. Naj črni
 kvačkani robci nikoli ne popivnajo oči,
 s katerimi me vidi, kadar me ni.

Barje

Čeprav sem že dolgo vedel,
 da ni dekle, sem jo odpeljal k reki.
 Kositrno nebo je bilo zleknjeno
 čez veliko travnato ploščo,
 na robovih zalizano z deževno meglenico.
 Stisnjena k tlom,
 med nizke močvirske tulipane,
 ki so ponoči najbrž živali,
 sva skušala presvetliti črnico,
 zašiti rano med reko in vodo.
 Ali niso v daljavi zahrzali konji
 s potrganimi uzdami mesta?
 Ne, nič se ni zgodilo.
 In ko sva vstala, sva morala
 znova privzdigniti težko nebo.
 Vedela sva: ni sladkega brezčasja,
 kakor ni brezmejne ravnine.

Imena rož

Nikoli si ne morem zapomniti
 imen prečudnih rož, ki vse jih
 kličeš po imenih.
 Tako sem zmeraj znova izgubljen
 med brbotavimi potoki pomenov,
 namesto da bi ležal v pasji travi
 z zvončnicami, kaduljami, večernimi
 lučicami, se ovešal z marijinimi
 laski ali kozjo brado ...
 Kot ti,
 ki te od deklištva spreletavajo
 njihova imena kakor lastovke.
 In bližje pomenu je ime,
 ki ga ljubljeno izrekaš.

Balkonska scena

Naj veronsko jutro z jogurtno omamo
te odveže strahcev, ki zvečer po meni
se podijo. Glej, naraščajoči hrup
na Piazza delle Erbe že razvija senčna platna,
na katerih bo zdaj ves božji čas posedal
bingljajoči dan.

Ponoči si bila z menoj na blodnjah:
ob vznožju Evganejskih gričev nisva
mogla si postlati, ker je trava davno
že požgana od Petrarcoevega koprnjenja,
z njim je osmodil cele griče;
sem jaz uslišan?

Poglejva h Capuletom, morda so posli
zajtrk že odstavili z ognjišča.
In morda Julija, kot slednje jutro,
ko se na dvorišču zberejo sijoči pari,
pravkar stepa nočno odejo, še toplo. Trdovraten
je ta prah stoletij.

Neznanke

Skoraj nikoli ne prideš k meni v sanje.
Vem, bojiš se, da bi zmotila me v klepetu
z neznankami, neznanimi še meni, ki me
golonoge obsipajo s sadeži in vinom.

Tako dolgo ždiš v temi in čakaš,
da se pri meni vesela družba razkadi.
Ko te ugledam, je že dan. Zdaj vem:
ti si me razvajala z neznankami.

Pozna večerja

Čas je, da se nasitiva.
Tvoje roke so polne nestrpnosti.
V mojih se iztekajo ure čakanja.
Na izsušenih ustnicah
imava zvezdni prah.
Tvoja lakota me žeja.
Oči namakaš v moje nočno vino.
Ob zori goltam kruh tvojega telesa.
Za posladek so
pekoča zrnca samote.

Grenka ljubica

S tvojo temnejšo podobo si svetim,
ko nazdravljava novemu dnevu.
Ogorke rok mi polagaš
po notranji strani telesa,
z jezikom pa mi, kakor si videla
pri živalih, strgaš iz grla
posušene sadeže besed.
Mirno gledava vaze in slike.
Potem namočiš stenj v grenkobo
in me počasi, dolgo prižigaš.